

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Դուն եկեր ես նորէն մանկութեանս օրօրան,
 Իմ տանջող ֆաղցրութիւն, հոգիիս միակ լոյս,
 Իմ մաքուր-մաքուր ծոց, սրբութեան իմ խորան...
 Դուրսը մութ է հիմա, անձրեւ է ու մըշուշ:

Մեղմ կըրակի պէս այրիի դուն անշէջ,
 Քովէդ անցնողներն որ փչէ մը տաքնան,
 Վայրկեան մը հանգչին ջերմիկ լոյսիդ մէջ,
 Օրինանքի խօսքով քեզմէ հեռանան:

Տէր, կը բաւէ ա՛լ մահուան ահն ու դող,
 Հող էինք՝ նորէն քող դառնանք մենք հող.
 Կուգեմ շեշտ մահուան դէմքին ա՛լ նայիլ,
 Կուգեմ ա՛լ իրմով իր դէմ պաշտպանուիլ:

Մըտիկ ըրէ, Տէր, քու արքայութիւնը չեմ ուզեր ես,
 Թող որ իմ հոգին նախքէ երկրի վրայ քուչունի մը պէս,
 Ու նորեկներու խիւղ ու երագին մասնակցի սիրով,
 Բաժնեկից ըլլայ անոնց վըշտերուն, ցաւին սըրտակէզ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

